

Sas Dorottya Julianna

Fiktív Karakterek Kávéháza

Madler Viktória nagyokat sóhajtva ballag végig az esőtől nedves Garay téren. A körvonalak homályba vesznek, ahogy a víz összemosza a színeket, akár egy elázott festményen. A lány haja tincsekbe ragadva csapdossa a vállát. Amennyire csak tud, siet, hogy ne ázzon el még jobban. Bár ebben a pillanatban lényegtelen ezen aggódnia, hiszen már a cipőjében is áll a víz.

Ám ez sem tántorítja őt el, még mindig él benne a vágy, hogy felfedezze Szekszárdot, ahová néhány hete költözött. Mára egy aranyos kis kávézót gondolt kipróbálni, amiről sokan beszéltek már neki, a helyiek mind varázslatosnak tartják. Jeges borzongás fut végig a hátán, ahogyan nedves felsője egyre jobban a bőrére tapad. Hideg fuvallat hűti tovább a lány remegő testét, amikor beesik a kávéház ajtaján.

Körül sem néz, egyenesen az egyetlen üres asztalhoz siet, hogy megpihenhessen. Térdei remegve adják meg magukat, amint végre lehuppan az egyik székre. Karjait maga köré kulcsolja, dörzsöli jéghideg bőrét, tudva, hogy ettől a kis kalandtól könnyen megfázhatott.

Hatalmasat sóhajt, amikor végre körülnéz az asztalokon. Déjà vu érzés fogja el, mintha már látta volna ezeket az embereket valahol. Lehunyja a szemét és finoman megrázza a fejét. Biztosan csak fáradt, ráadásul fázik is, elképzelhető, hogy olyan dolgokat képzel bele a helyzetbe, amikre ha másnap visszagondol, nevetni fog.

Mikor újra körbepásztázik a vendégeken, megborzong, ám nem a csuromvizes ruhái miatt. Ezúttal teljesen biztosra veszi, hogy látta már őket, még, ha ez a gondolat nem rajzolódik ki ennyire élesen. Mindenkiről pontosan tudja, hogy kicsoda, bár a nevük homályba veszik, egyszerűen tisztában van a kilétükkel.

Remegve fújja ki az eddig bent tartott levegőt, majd a vele szemben álló pincérre bámul, aki néhány perce ott állhatott, mivel ismét felteszi a kérdést.

– Mit hozhatok önnek? – mosolyog a fiatal férfi barátságosan.

– Igen – feleli a lány, majd amikor rájön, hogy nem eldöntendő kérdés hangzott el, zavartan hozzáteszi: – Egy gyümölcsös teát kérek! – a pincér biccent és eltűnik a pult mögött.

Az egyik asztalnál ülő fiú észreveszi, hogy Viktória őt nézi. Felé fordul és egy kedves mosolyt villant felé. A lány viszonozza, miközben érzi, ahogy pír ül az arcára. A következő pillanatban a göndör fürtös fiú elindul felé, és leül a mellette lévő székre.

– Szia! – szólal meg, a hangja pont olyan, amilyennek a lány elképzelte. – Tessék, szerintem erre szükséged lehet – nyújt át neki egy pulóvert. A gesztust egy apró kuncogás követi a háta mögül.

Viktória esetlenül veszi át a ruhadarabot, meg sem bír szólalni, azonnal elveszik a fiú szemeiben. Képtelen felfogni, hogy itt ül vele szemben a kedvenc könyvének főszereplője. Elképesztően gyorsan zakatol a szíve, tart tőle, hogy bármelyik pillanatban kiszakadhat a mellkasából. Az egyetlen értelmes gondolat, ami káosszal teli elméjében megszületik: *Hogyan lehetséges ez?*

– Nagyon fázol? – kérdezi a lánytól aggódva, amikor észreveszi, hogy az egész teste remeg.

– Nem – köszörüli meg a torkát. Ötlete sincs, hogyan mondhatná el ennek a fiúnak, hogy ő a kedvenc szereplője, ahogyan azt sem tudta, ez a valóság-e egyáltalán. – Én csak nem értem – suttogja. – Hogy lehetsz te itt? – teszi fel végül a kérdést, mire a fiú elmosolyodik.

– Ez itt a Fiktív Karakterek Kávéháza – mutat körbe a regényszereplőkön. – Az összes valaha írt könyvszereplő beléphet ide, hogy egy kicsit kikapcsolódhasson.

A lány ismét megnézi az itt tartózkodókat, próbál rájönni kik vannak bent. Egy idő után megérti, miről is beszél. Sokakat felismer, és amikor az elkészült teával megjelenik a pincér, már az ő arca is más megvilágításba kerül.

– Ide csak regényszereplők léphetnek be – folytatja ismét, jelentőségteljesen Viktóriára nézve, majd közelebb hajol hozzá és suttogva teszi hozzá – Nekem te vagy a kedvencem.